

zösségi hellyel. Oszlopsor fogad, fehér oszlopok, sűrűn egymás mellett, nem lehet kilátni, csak bolyongani benne (Valerio Olgirati installációja). A kontextus nélküli tér. A kínaiak 3D nyomtatóval készült szabadtéri pihenőt hoztak létre, a műanyag installáció átengedi a fényt, véd az eső ellen, de mellőzi az emberi kézműves alkotóhagyományt, ellentétben a vietnamiak hadikikötőben felállított *Bamboo Stalactite*, bambuszból készített impozáns lugasától, amely cseppkőbarlangot imitál (*Stalactite=cseppkő*). Az ősi anyagok emberléptékű használata.

Az Arsenaléban a plázs homokja hullámszik, akár a tenger vize, végtelen nyugalom kerít hatalmába, mert messzire látni, átlátni a rendszert, a tér szabad határait. Újabb makett, mint egy úrhajó teste, vagy leszállópálya, ábrákkal, utakkal, vonalakkal, a rend ígétével. Cino Zucchi három fejezetben vizsgálja meg (olvassa újra) a *Caccia Dominioni* munkáját. Homlokzatok a városban, belső helyiségek belüli mozgás, fény és árnyék, valamint az anyag és a forma közötti narratív kölcsönhatások. A chilei pavilonban a santiagói nemzeti stadion használatát és fizikai modelljét, az építészet és a hatalmi struktúra kapcsolatát dolgozták fel a Pinochet-rezsim idejéből (*Stadium*).

A *Freespace* diffúz biennálé is. Nem a grandiózus és technikailag újdonságnak számító építészeti formákat, projekteket preferálja, sokkal inkább a látogatót, akit szembesít számos olyan megoldással, amely a tér használatát és hasznosságát segíti felismerni, felmérni és emberivé tenni, emberileg belakni. Nem a jövőt, inkább a jelen lehetőségeit veszi sorra. A már megvalósultat, a jelenben megvalósíthatót. Az emberközeli teret állítja középpontba. Annak lehetőségét és lehetségségét. Mérlegel és összehasonlít, akaratlanul is. Nem a tömeg számát, hanem az egyén, a kis közösség. A tér személyességét keresi, kutatja, miként is léphe-tünk egy szabad térbe, mitől és meddig szabad egy tér az ember számára.

SKÓT PAVILON